

JACHT EN BOSCHBOUW

door

Prof. Ir. J. H. JAGER GERLINGS.

Wanneer wij terugzien op de behandeling van het vraagstuk van het samengaan van jacht en boschbouw op de, op 2 Juni j.l. te Breda gehouden voorjaarsvergadering, kan kunnen we vaststellen, dat zoowel van den kant der jagers als van dien van den boschbouw de duidelijke wensch naar voren kwam om elkaars inzichten en belangen beter te leeren kennen en te begrijpen. Hierdoor bleek het mogelijk een weg tot samengaan te vinden, terwijl de bereidheid dezen te volgen bij beide partijen aanwezig bleek.

In mijn prae-advies, als contra-man, heb ik getracht de verhouding tusschen het jacht- en het boschbedrijf uit wetenschappelijk oogpunt te bezien. Ik heb gepoogd aan te toonen, dat deze beide, hoewel oorspronkelijk één organisch gegroeid geheel, in hun abstracten vorm geleidelijk uit elkaar zijn gegaan, naarmate het cultuurbosch met zijn economische belangen meer en meer de plaats van het natuurbosch innam.

In mijn betoog kwam ik zodoende tot de overweging, dat tot op zekere hoogte een compromis zou kunnen worden gevonden, dat den boscheigenaar in meerdere of mindere mate bevredigt, maar dat het boschbedrijf zich nimmer naast het jachtbedrijf ten volle kan ontplooien, terwijl mijn conclusie luidde, dat het samengaan van boschbedrijf en jacht uit boschbouwkundig oogpunt beschouwd, moet worden verworpen.

Misschien heb ik — de heer Brantsma wees hierop — de zaak in mijn prae-advies onwillekeurig wat eenzijdig voorgesteld, door wat te veel den nadruk te leggen op het volledige jachtbedrijf, d.w.z. dat, waarin ook grofwild deel van het wild uitmaakt en te weinig aandacht te wijden aan jachtbedrijven met uitsluitend of voornamelijk minder schadelijke wildsoorten, als faisanten, welke laatste ook door den boschbouwer als vrienden van het bosch worden beschouwd.

Dit neemt echter niet weg, dat ik ondanks hetgeen de heer Brantsma overigens in zijn interessant betoog naar voren bracht en ook ondanks de gloedvolle rede van den heer de Beaufort, het standpunt *blijf* innemen, dat het samengaan van boschbedrijf en jacht *uitsluitend* uit *economisch-boschbouwkundig* oogpunt beschouwd, moet worden verworpen.

Evenwel rijst de vraag of de boschbouwers zich wel *uitsluitend* op zakelijk boschbouwkundig standpunt moeten plaatsen. Moeten zij, die terecht een boschbedrijf verwerpen, dat in „boomteelt” ontaardt en dat in het bosch een „houtfabriek” wil zien, doch die het bosch opvatten als biologische levensgemeenschap, daarin *alleen* aanvaarden wat zonder meer bevorderlijk is voor de ontwikkeling van het bosch als duurzame houtproducent en alles verwerpen, wat tot het bereiken van dit doel niet rechtstreeks meewerkt? Is het noodig, dat de door mevrouw van Vloten zoo verdienstelijk geformuleerde splitsing in Natuurreservaat, Boschbedrijf en Jachtbedrijf *steeds* en *overal* streng wordt doorgevoerd?

Of ligt het niet veelmeer op den weg van den boschbouwer, als leider van de natuur, om deze, zooals zij in de boschgemeenschap tot uiting komt, volledig te aanvaarden, dus met *al* haar mogelijkheden en dus ook met het wild, zelfs dan, wanneer dit het boschbedrijf in zijn volle ontplooiing in streng economischen zin per saldo zou schaden?

Om ook het bedrijfsbosch als natuurlijke verblijfplaats van het wild te aanvaarden is echter noodig, dat de boschbouwers meer kennis hebben van het jachtbedrijf, eenerzijds om in het wild niet uitsluitend te zien een vijand van het bosch en het in zijn levensuitingen meer te leeren waardeeren als interessant lid van het bosch als levensgemeenschap en anderzijds om de mogelijkheid om de wildschade door bedrijfsmaatregelen te beperken en te voorkomen, beter te kunnen bestudeeren.

Van de zijde der jagers is dan echter evenzeer noodig meer inzicht in het boschbedrijf en in het bijzonder een goed begrip van de vele en groote moeilijkheden, die het aanleggen en instandhouden van een duurzaam en economisch boschbedrijf op onze, meestal arme, gronden met een uiterst beperkt aantal van nature daarop thuis behoorende houtsoorten met zich brengt; moeilijkheden, die door een ruimen wildstand ernstig kunnen worden vergroot.

Ten slotte is het dringend noodzakelijk, dat de konijnen door de jagers niet alleen in theorie, maar ook practisch als schadelijk gedierte worden beschouwd en behandeld en dat de boscheigenaren en -beheerders te allen tijde de steun en de hulp van de jagers krijgen om deze voor het boschbedrijf zoo uiterst schadelijke dieren binnen zéér enge grenzen te houden.

Zoo kan dan de weg tot samengaan van jacht en boschbouw worden gevonden met als grondslag een wederzijds begripen van elkaars bedrijf en als doel, opbouw, elk op zijn gebied, van een in elkaar sluitend geheel, gevormd door een boschbedrijf, waarin ook de beheerder met vreugde het wild ziet en waarin de jager voldoening vindt in de ontwikkeling van het bosch, waaraan hij door oordeelkundig jachtbedrijf

en het ter dege kort houden van het konijn, het zijne heeft bijgedragen. Door onderling overleg en samenwerking kan dit doel, met in achtneming van de bijzondere omstandigheden voor elk object, ongetwijfeld worden bereikt.

Ik ging in mijn prae-advies uit van de gemeenschaps-gedachte, die op elk gebied tot uiting komt en die zich als geest van dezen tijd, ten slotte ook daar zal ontwikkelen, waar de tegenstellingen op dit oogenblik nog onoverbrugbaar schijnen.

Niettemin kwam ik *theoretisch* tot een uiteen gaan van jacht en boschbouw. Het zou echter geheel in strijd zijn met bovenbedoelde gedacht indien niet ook hier *practisch* de weg tot samengaan was gevonden.

Ik verheug mij oprecht daarin en vertrouw, dat men zich voortaan aan beide kanten er ernstig op zal toeleggen om ook daadwerkelijk elkaars gevoelens ten aanzien van het wild (en van de konijnen) eigen te maken en steeds in onderling overleg middelen zal trachten te vinden om dat samengaan tot beider bevrediging te doen slagen.

UIT DE DAGBLADEN.

„Het Vaderland”, 13 Juli 1939.

BRANDVRIJ HOUT.

Maandag hebben wij te Noordwijk aan Zee een demonstratie bijgewoond met geheel brandvrij hout, hiertoe in de gelegenheid gesteld door het „Office International d'Etudes pour la Préservation des Bois” in Den Haag.

Dit bureau bestudeert behalve het conserveeren tegen bederf ook de mogelijkheden om hout op andere wijze te preserveeren tegen mechanische verwoesting. De demonstratie had hier speciaal betrekking op mechanische verwoesting door vuur.

Ter demonstratie was het volgende aanwezig: een behandeld en een onbehandeld huisje. Verder een behandeld en een onbehandeld stuk triplex. Het behandelde hout was in een gesloten ketel onder een druk van 8 atmosfeer geperst met een brandwerende vloeistof van Nederlandsch fabrikaat, n.l. Brandex.

In de huisjes werd op een duims vloer een brandbom van 1 kg geplaatst en opgevuld met een hoeveelheid houtwol, waarna de brandbom die een temperatuur ontwikkelt van 3000 gr. C., tot ontbranding werd gebracht. De gedurende de eerste minuten in het rond springende wittgloeiende vonken zetten het onbehandelde huisje binnen enkele minuten in vlam.

In het met Brandex behandelde huisje tasten de vonken het hout niet aan, terwijl de wittgloeiende massa der brandbom op het vloertje uitbrandde, zonder, na er ca 25 minuten op gelegen te hebben, er doorheen te branden. Het hout van het behandelde huisje bleek slechts oppervlakkig geschroeid te zijn. Ook het behandelde triplex bleek, in tegenstelling met